

Независимо от това, по мнение на ищеца, съдебното решение не оказва влияние върху гаранцията, издадена от Banca di Roma, тъй като предвид самостоятелното ѝ съществуване по смисъла на италианското право (което е приложимо към настоящия случай) Banca di Roma е длъжна да изгълни гаранцията само по искане на Комисията и няма правото да противопоставя никое от възраженията, които са евентуално противопоставими от страна на Ferriere Nord.

(¹) ОВ L 260, 1989 г., стр. 1.

(²) Все още не публикувано в Recueil.

**Иск, предявен на 13 юли 2007 г. — Република Литва с/у
Комисия на Европейските общности**

(Дело T-262/07)

(2007/C 211/100)

Език на производството: литовски

Страни

Ищец: Република Литва (представители: D. Kriauciūnas и E. Matulionytė)

Ответник: Комисията на Европейските общности

Искания на ищеца

- да се отмени Решение на Комисията С (2007) 1979 окончателен (¹) от 4 май 2007 г. или, при условията на евентуалност, Решението да се отмени в частта, отнасяща се до Република Литва;
- да се осъди Комисията на Европейските общности да заплати разноските.

Правни основания и основни доводи

Оспорваното Решение установява количествата селскостопански продукти в свободно обращение в новите държави-членки към датата на присъединяването им, които надхвърлят количеството, за което може да се счита, че представлява нормален резерв за прехвърляне към 1 май 2004 г., както и сумите, които дължат новите държави-членки за разходите за изтеглянето от пазара на тези количества.

Ищецът счита, че оспорваното Решение е незаконосъобразно. В подкрепа на иска си той се позовава на четири правни основания:

1. Липса на компетентност

Ищецът изтъква, че параграф IV от глава 4 на приложението към Акта за присъединяване не предоставя на Комисията компетентност да налага на държавите-членки задължения за плащания в бюджета на Общността, които имат наказателен характер, особено когато тя не е доказала понесените от Общността

разходи за изтеглянето на излишъците от запаси; както и че Комисията е просрочила предвидения тригодишен срок за приемане на решение, съгласно член 41 от Акта за присъединяване, който единствен може да представлява годно правно основание за решението.

2. Нарушение на общностното право

Нарушение на принципа за правна сигурност: оспорваното Решение нарушава принципа за правна сигурност, тъй като при определянето на съществуващите запаси по време на присъединяването не са били известни методологията и критериите за изчисляване на излишъците от запаси, което би позволило на държавите-членки да предотвратят появата на излишъци от запаси или да ги изтеглят за сметка на икономическия оператор, създал запасите. Освен това оспорваното Решение установява различни критерии и разширява списъка на оценяваните продукти в сравнение с член 4 от Регламент №1972/2003, по силата на който държавите осъществяват контрол върху натрупването на излишъци от запаси.

Нарушение на принципа за недискриминация: за разлика от Регламент на Комисията (ЕО)№144/97 относно излишъците от запаси от селскостопански продукти в Австрия, Швеция и Финландия, оспорваното Решение оценява не само продуктите, за които е предоставено право на възстановяване при износ или за които се прилагат интервенционни мерки, но също и запасите от други продукти. Нарушението на този принцип е свързано с това, че различното положение на новите държави-членки се разглежда по един и същ начин без да се отчитат, при липса на обосновка за това, специфичните обстоятелства, при които са натрупали тези запаси.

Нарушение на принципа за добро управление и на принципа за прозрачност: Оспорваното Решение не излага изчерпателно критериите за изчисляване на плащанията и освен това критериите непрекъснато се променят. Също така, въпреки, че самите държави-членки оценяват запасите в съответствие с мерките в общностното законодателство Комисията, без да посочва причините, поради които тази оценка е неточна и без да я оспорва, извършва друга оценка на същите запаси въз основа на свои критерии.

Нарушение на разпоредбите на Акта за присъединяване: на първо място, Решението не е подходяща мярка за постигне на целите за изтегляне на излишъците от запаси, каквото е изискването на параграф 2 от глава IV на приложението IV към Акта за присъединяване, по-специално защото в Решението дори не се прави опит да се свържат наложените наказателни плащания с действително понесените от Комисията разходи за изтегляне на запасите. На второ място Решението е прието след изтичане на предвидения в член 41 от Акта за присъединяване срок от три години, считано от датата на присъединяването, през който Комисията е могла да наложи преходни мерки.

3. Липса на мотиви

Според ищеца оспорваното Решение е недостатъчно мотивирано или напълно липсват мотиви, и по-специално в Решението не е доказано, че Европейската Комисия действително е понесла разходи във връзка с изтеглянето на твърдените количества излишни запаси (и на каква стойност възлизат тези разходи), които държавите-членки трябва да покрият.

4. Явна грешка в преценката

Ищецът твърди, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката, на първо място като е избрала метод на макроикономическо ниво и не е оценила действително създадените в държавите-членки запаси, както и че, на второ място, при преценката на специфичните доводи, изтъквани от страните, тя не е взела предвид конкретните обстоятелства и цели, съществуващи в Република Литва, при които са създадени националните запаси в млечния сектор.

(¹) Решение на Комисията от 4 май 2007 година за определяне на излишките от запаси на селскостопанските продукти, различни от захар и финансовите последиствия от изтеглянето им от пазара във връзка с присъединяването на Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Словения и Словакия (ОВ L 138, стр. 14).

Иск, предявен на 9 юли 2007 г. — Air One/Комисия

(Дело T-266/07)

(2007/C 211/101)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Air One SpA (представители: M. Merola и P. Ziotti, avvocati)

Ответник: Комисия на Европейските общности

Искания на ищеца

— Да се отмени Решение на Комисията С (2007 1712) от 23 април 2007 година относно налагането на задължения за обществена услуга по някои маршрути от и за Сардиния, в частта, с която на италианското правителство се налага задължението да допусне до обслужване на маршрутите между Сардиния и континента всички въздушни превозвачи, които приемат съответните задължения за обществена услуга (ЗОУ), независимо от факта дали тяхното приемане настъпва преди или след изтичането на 30-дневния срок, предвиден в националната правна уредба (член 1, буква а) от решението);

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

На основание член 230, параграф 4 ЕО ищецът търси отмяна на член 1, буква а) от Решение на Комисията С (2007 1712) от 23 април 2007 година относно налагането на задължения за обществена услуга по някои маршрути от и за Сардиния по член 4 от Регламент (ЕИО) № 2408/92 на Съвета относно достъпа на въздушните превозвачи на Общността до вътрешните въздушни трасета на Общността.

В подкрепа на своите искания ищецът изтъква следните правни основания за оспорване:

— Явна грешка в преценката, нелогичност и противоречивост на мотивите. Ищецът преди всичко поддържа, че Комисията — като задължава италианското правителство да допусне до обслужване на засегнатите маршрути всички въздушни превозвачи, които възнамеряват да спазват ЗОУ, независимо от момента, в който те са известили за намерението си да започнат предоставянето на услуги и датата на предаване на това известие, т.е. преди или след изтичането на 30-дневния срок, предвиден в националната правна уредба — погрешно е преценила въведения от упоменатото правителство режим в светлината на смисъла и целта на приложимата уредба на Общността. По-специално ищецът прави извод, че член 4 от Регламент № 2408/92 задължава държавите-членки да постигнат целта за осигуряване на териториална непрекъснатост посредством налагането на ЗОУ, които макар да представляват изключение от принципа за свободен достъп на превозвачите от Общността до общностните въздушни трасета, са в съответствие с принципа за пропорционалност и следователно във възможно най-голяма степен ограничават случаите на предоставяне на изключителни права и/или на финансови обезщетения. По мнение на ищеца италианското правителство напълно се е съобразило с духа на общностната правна уредба, поради това че установяването на преклузивен срок в „първата фаза“ на процедурата за налагане на ЗОУ:

— насърчава представянето на оферти от страна на превозвачите и възлагането на съответните ЗОУ от страна на държавата в рамките на същата „първа фаза“, а също и

— ограничава възможността за преминаване към „втората фаза“, при която правителството би било длъжно да предостави посредством тръжна процедура концесия за изключително право наред с възможността да поеме съответната финансова компенсация.

— Освен това било ясно, че — обратно на имплицитно изразената от Комисията позиция — конкуренцията между въздушни превозвачи по трасетата, върху които са наложени ЗОУ, не би могла да се осъществи по начина, по който тя се осъществява по свободните от подобни задължения трасета. Това е така, доколкото режимите на ЗОУ предполагат, че съответните трасета се отличават с проблемна рентабилност до степен, че никой превозвач не би приел доброволно да ги обслужва по начин, който да е в съответствие с обществен интерес при обичайни търговски условия, поради което именно е необходимо установяването на препазни механизми в полза на добросъвестните и усърдни превозвачи.

— По-нататък ищецът прави извод относно дискриминационния характер на нормативната уредба, наложена от Комисията, поради това че премахването на преклузивния срок за приемане на ЗОУ в рамките на „първата фаза“ би облагодетелствало най-вече превозвачите, разполагащи със значителна търговска мощ, давайки им възможност да кандидатстват след изтичането на срока за трасетата със ЗОУ, за които са кандидатствали конкуренти, най-вече с цел да им отнемат пазарни дялове.